

La dreta espanyola es desinfla i, per tant, es radicalitza

written by Llorenç Prats | 11 de novembre de 2019

La radicalització espanyola des de la ideologia conservadora d'estil franquista es dispara, segons els resultats electorals de les eleccions espanyoles del 10 de novembre de 2019. Els que volen aturar com sigui el "lliberticidi actual", com diuen ells, ofereixen una alternativa nostàlgica de dictadura, mà dura, centralisme i tancament.

L'equiparació de la dreta espanyola radical amb altres d'europes sembla que sigui una manera de blanquejar-ne l'ascens, i així s'ha fet saber amb poca autocrítica, des dels mitjans de comunicació i tota mena de comentaristes. Experts en anàlisi polític, no obstant això, expliquen que no són equiparables plantejaments de regulació de la immigració, suport a la proximitat del món rural o a les persones sense capacitat d'adaptació que es lideren des dels plantejaments neoconservadors europeus, amb el que significa una visió espanyola hereva d'una dictadura feixista, totalitària i cruel.

	PP	Cs	VOX	Total
2011	186	0	0	186
2015	123	40	0	163
2016	137	32	0	169
2019A	66	57	24	147
2019N	87	10	52	149

Arreu d'Europa, els hereus del nazisme i el feixisme van ser jutjats, ha comentat sempre amb urgència Francesc Boix, un supervivent del camp de Mauthausen que va poder participar en els judicis de Nuremberg. Aquesta dada, per si sola, ja defineix fins a quin punt el tipus de dreta radical espanyola és la que ha accedit a les més altes esferes del poder estatal espanyol. És una dreta radical que mai ha estat jutjada ni qüestionada i que s'empelta culturalment amb normalitat dins l'activitat quotidiana espanyola. És l'"A por ellos", l'odi frenètic i la desqualificació general, tal com durant la celebració dels tristos resultats electorals van fer evident.

La normalització espanyola és impossible. El projecte polític espanyol ha entrat en una espiral de no retorn, en què l'estabilització necessària, a les portes d'una nova crisi econòmica, amb símptomes ja evidents de recessió, es percep molt difícil. Des d'aquesta perspectiva, el bloqueig està assegurat, no tant directament per les forces polítiques catalanes sinó per la dinàmica interna dels partits espanyols en la mesura que s'han radicalitzat.

La societat espanyola, a diferència de la catalana i la basca, entén la posició de la dreta radical espanyola a Andalusia, Múrcia o Madrid, com una garantia de la supervivència d'uns determinats privilegis, usant mecanismes com el fre a la immigració, el retorn a les tradicions o la lluita ancestral contra catalans i bascos. Però cap d'aquestes receptes és neutre, ni en matèria de drets humans ni de dret humanitari. El cost social d'aquesta visió del món suposarà una factura important en forma de conflicte, tensió i, segons com, mort (en més pasteres o més manifestacions).

La radicalització s'expressa de forma contundent quan, usant els poders de l'Estat, es parla de detencions, il·legalitzacions, expulsions, ... i es pretén manipular la memòria històrica, els sentiments humans o la psicologia de masses. El llistat de temes de la radicalització conservadora espanyola és extens i exhaustiu, però sense excepció preval

tot el que sigui nacionalisme espanyol, obert i sense complexos, agressiu i visceral.

Una petita part de catalans, amb conviccions nacionalcatòliques espanyoles, com recordant temps millors dels anys 60, igualment donen suport a la radicalització conservadora espanyola. Són una minoria molt petita però que justifica amb la seva complicitat una catalanofòbia indecent que frega el genocidi deliberat.

Però aquesta constatació, del tot greu, qui sap si s'ha forjat per fer possible que els ideals de progrés i llibertat catalans hagin de convergir amb els dels espanyols, tot ajornant, una vegada, més la independència referendada. Un advertiment a navegants que llencen cercles intel·lectuals catalans, pels quals, ara més que mai, la prioritat és la independència, acomplir de manera efectiva el mandat democràtic del primer d'octubre del 2017.